

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «ЛОГВІНОВ ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF LOGVINOV v. UKRAINE)**

(Заява № 1371/03)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

14 червня 2007 року

ОСТАТОЧНЕ

14.09.2007

*Це рішення стане остаточним відповідно до умов, зазначених у
пункті 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним
виправленням.*

РІШЕННЯ У СПРАВІ «ЛОГВІНОВПРОТИ УКРАЇНИ»

У справі «Логвінов проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою у складі:

пан П.Лоренцен (*P.Lorenzen*), Голова,
пані С.Ботучарова (*S.Botoucharova*),
пан В.Буткевич (*V.Butkevych*),
пані М.Цаца-Ніколовська (*M.Tsatsa-Nikolovska*),
пан Р.Маруст (*R.Maruste*),
пан Дж.Боррего Боррего (*J.Borrego Borrego*),
пані Р.Ягер (*R.Jaeger*), судді,
та пані К.Вестердік (*C.Westerdiek*), Секретар секції,
після обговорення в нарадчій кімнаті 22 травня 2007 року,
виносить таке рішення, що було прийняте того ж дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена проти України за заявою (№ 1371/03), поданою до Суду громадянином України паном Логвіновим Миколою Кузьмичем (далі – заявник) 2 листопада 2002 року відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція).

2. Уряд України (далі – Уряд) був представлений його Уповноваженими – пані Валерією Лутковською та паном Юрієм Зайцевим.

3. 15 березня 2005 року Суд вирішив направити скарги заявника за пунктом 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу до Конвенції стосовно невиконання рішення, винесеного на користь заявника, на комунікацію Уряду. Відповідно до пункту 3 статті 29 Конвенції Суд вирішив розглядати питання щодо суті заяви і її прийнятності одночасно.

ЩОДО ФАКТІВ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник проживає у місті Харкові, Україна.

5. У невизначену дату заявник звернувся до Полтавського районного суду з позовною заявою до Науково-дослідного господарства ім. Макаренка, яке на той час належало державі, вимагаючи компенсації матеріальної та моральної шкоди. 29 травня 2001 року суд присудив заявнику 19 344,85 грн¹.

¹ На той час близько 4157,89 євро.

РІШЕННЯ У СПРАВІ «ЛОГВІНОВПРОТИ УКРАЇНИ»

6. 19 вересня 2001 року відділ державної виконавчої служби відкрив виконавче провадження.

7. Листами від 10 та 14 травня 2002 року виконавча служба проінформувала заявника про неможливість продажу майна боржника, оскільки відповідно до Закону України «Про введення мораторію на примусову реалізацію майна» від 26 грудня 2001 року було накладено заборону на примусову реалізацію майна підприємств, частка держави в яких складала понад 25%.

8. У невизначену дату до липня 2003 року підприємство було приватизоване.

9. 14 листопада 2003 року рішення від 29 травня 2001 року було виконано повністю.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

10. Відповідне національне законодавство було викладене в рішенні у справі «Ромашов проти України» (заява № 67534/01, пункти 16-18, рішення від 27 липня 2004 року).

ЩОДО ПРАВА

11. Посилаючись на пункт 1 статті 6, статтю 13 Конвенції та статтю 1 Першого протоколу до Конвенції, заявник скаржився на тривале невиконання рішення, винесеного на його користь. У цих статтях, зокрема, зазначено:

Пункт 1 статті 6

«Кожен має право на справедливий та публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру».

Стаття 13

«Кожен, чиї права та свободи, визнані в цій Конвенції, було порушено, має право на ефективний засіб юридичного захисту в національному органі, навіть якщо таке порушення було вчинене особами, які здійснювали свої офіційні повноваження».

Стаття 1 Першого протоколу до Конвенції

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів».

I. ЩОДО ПРИЙНЯТНОСТІ

12. Уряд надав зауваження стосовно статусу жертви заявника та вичерпання національних засобів юридичного захисту, подібні до тих, які Суд вже відхилив у справі «Ромашов проти України» (заява № 67534/01, пункти 23-33, рішення від 27 липня 2004 року). Суд вважає, що ці зауваження повинні бути відхилені з тих самих підстав.

13. Суд вважає, що скарги заявника на затримку у виконанні рішення Полтавського районного суду слід розглянути у світлі пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу до Конвенції. Ці скарги не є явно необґрунтовані у значенні пункту 3 статті 35 Конвенції. Більше того, Суд зазначає, що ці скарги не є неприйнятними за будь-яких інших підстав. Отже, вони повинні бути оголошені прийнятними.

II. ЩОДО СУТІ

14. Уряд доводив, що держава не може бути відповідальною за тривале невиконання рішення, винесеного на користь заявника, оскільки підприємство-боржник не належало державі. Далі Уряд стверджував, що рішення, винесене на користь заявника, було виконано повністю і що тривалість виконавчого провадження була спричинена скрутним фінансовим становищем підприємства-боржника. Більше того, тривалість виконання у цій справі не може вважатися нерозумною.

15. Заявник не погодився.

16. Суд зазначає, що рішення, винесене на користь заявника, не виконувалось більше двох років та п'яти місяців.

17. Суд нагадує, що він вже визнав порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу до Конвенції у справах, подібних до цієї заяви (див. рішення у справі «Соловйов проти України», заява № 4878/04, пункти 20-24, рішення від 14 грудня 2006 року; рішення у справі «Сокур проти України», № 29439/02, рішення від 26 квітня 2005 року).

18. Дослідивши всі надані йому матеріали, Суд вважає, що Уряд не надав жодних фактів чи доводів, що могли б переконати його дійти іншого висновку у цій справі.

19. Отже, було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції та статтю 1 Першого протоколу до Конвенції.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

20. Стаття 41 Конвенції зазначає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише

РІШЕННЯ У СПРАВІ «ЛОГВІНОВПРОТИ УКРАЇНИ»

часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

А. Шкода

21. Заявник вимагав 6976,89 грн² відшкодування матеріальної шкоди та 5000 грн³ відшкодування моральної шкоди.

22. Уряд не погодився з вимогами заявника, які він вважав необґрунтованими та надмірними.

23. Суд не знаходить жодного причинного зв'язку між визнаним порушенням та стверджуваною матеріальною шкодою; тому він відхиляє цю вимогу. Однак Суд вважає, що заявник зазнав певної моральної шкоди. Приймаючи рішення на засадах справедливості, Суд присуджує заявнику 600 євро з цього приводу.

Б. Судові витрати

24. Заявник вимагав компенсувати йому 147,19 грн⁴ судових витрат, понесених в результаті звернення до Суду.

25. Уряд розцінив вимоги заявника як необґрунтовані.

26. Суд вважає, що заявник справді міг зазнати певних судових витрат для провадження справи в Суді. З урахуванням наданої інформації та викладених вище міркувань, Суд присуджує заявнику 23 євро відшкодування судових витрат.

В. Пеня

27. Суд вважає належним призначити пеню виходячи з розміру граничної позичкової ставки Європейського центрального банку плюс три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скарги заявника за пунктом 1 статті 6 Конвенції та статтею 1 Першого протоколу до Конвенції прийнятними;

2. *Постановляє*, що було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції;

² Близько 1083,08 євро.

³ Близько 776,19 євро.

⁴ Близько 23 євро.

РІШЕННЯ У СПРАВІ «ЛОГВІНОВПРОТИ УКРАЇНИ»

3. *Постановляє*, що було порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції;

4. *Постановляє*, що:

- (а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач повинна виплатити заявнику 600 (шістсот) євро відшкодування моральної шкоди та 23 (двадцять три) євро відшкодування судових витрат, з урахуванням будь-якого податку, який може бути стягнуто із зазначеної суми,
- (б) зі спливом зазначеного тримісячного строку і до повного розрахунку на цю суму нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсотки;

5. *Відхиляє* решту вимог заявника стосовно справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою і повідомлено в письмовій формі 14 червня 2007 року, згідно з пунктами 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

Клаудія ВЕСТЕРДІК
(*Claudia Westerdiek*)
Секретар секції

Пеер ЛОРЕНЦЕН
(*Peer Lorenzen*)
Голова секції